

MALES COSTUMS.—Fillis meus, no feu mai com aquest tarambana de rat-penat, que sempre surt de nits i no's retira fins a'la matinada.

El bisbe Laguarda i els infants

HA mort el Pastor de Barcelona, el digníssim Prelat que amb quatre anys tant sols d'exercici del seu ministeri entre nosaltres, s'havia captat no sols l'estima dels fidels, sinó el respecte i la veneració dels indiferents i dels irreligiosos, penetrant dintre'l cor de tothom amb aquella clau aurífica que obre totes les portes: la clau de la santa Caritat.

Déu li hagi donat, doncs, el premi que té promès an els qui estimen al proïsme, per amor an Ell, tal com an ells mateixos s'estimen.

Però baix un altre aspecte, especialment interessant per a nosaltres, hem de considerar aquí al Dr. Laguarda, a qui podríem anomenar el Bisbe dels infants, als quals estimava amb una particularíssima sol·licitut, a exemple del Diví Mestre, que's rodejava d'ells i els proposava com a patró de tots quants aspiressin a entrar en el regne dels cels.

Dues anècdotes que aquests dies s'han retret molt, a propòsit de la prematura fi del virtuosíssim Bisbe, seràn prou per acreditar aquests seu amor pels nois de que parlàvem abans.

Es trobava el Dr. Laguarda practicant en Les Franqueses la visita pastoral, quan, a l'eixir un dia de la rectoria on s'hostatjava, va veure una colla de xavalets que s'estaven aturats enfront d'una parada de turrons, gairebé extasiats en la contemplació d'aquelles lleminadures que's menjaven amb els ulls i assaborien de pensament.

El senyor Bisbe comprengué prou bé quins serien en aquells instants els desitjos d'aquella mainadeta, i sense pensar-s'hi més, va comprar tots els turrons de la parada i els va repartir paternalment entre'ls presents i els que, com un mosquer, anaren fent cap de tots els indrets del poble.

No cal dir el goig d'aquells noiets al veure realitzat el seu somni de tastar aquelles llepologies tant delitoses, que moments abans se'ls apareixien tant impossibles d'haver, com la mateixa lluna.

En altra ocasió el senyor Bisbe es passejava, com en tenia per costum, pels afores de la ciutat, quan va trobar-se amb la colla de nois d'un col·legi públic que, acompanyats del senyor mestre, havien anat a fer una excursió. El bon Prelat va cridar als alumnes, va

explicar-los una historieta moral per a distreure'ls i instruir-los de passada, i després de recomanar-los que fossin aplicats i obedients del mestre llur, va entregar an aquest una quantitat en metàl·lic amb destí als seus deixebles, per a que amb ella pogués obrir cada un d'ells una llibreta a la Caixa d'Estalvis, estimul·lant així en ells llur esperit de previsió i d'economia.

Els petits col·legials correspongueren amb entusiasmes crits de «Visca el Dr. Laguarda!» a la generositat del senyor Bisbe.

«Li plaví moltíssim — escriu aquests dies un biògraf seu — parlar amb els infants i rodejar-se d'ells: no més quan se trobava entre'ls nois era quan somreia. En les demés ocasions se'l veia sempre molt seriós i trist.»

Descansi en pau el Bisbe dels infants.

ABECÉ

NOU APARELL PER ALS NENS I NENES

Una nena escrivint sense l'aparell.

Una nena que escriu amb l'aparell.

A fi d'obligar als nois a conservar dret el cos durant llur treball i evitar d'aquesta manera les deformacions de la columna vertebral, s'ha inventat a Alemanya l'aparell *suppomenton*, que manté el cap a la deguda distància de lo que escriu.

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el novè folletó de la preciosa noveleta «La família del capità Delmar». Amb aquest Suplement es regala el conte complet «L'home i el conill», den Manel Marinel·lo.

En Camacurt pel món

La llegenda

TAL com ho havia promès, un dels esquimals, després de sopar, va contar an en Camacurt la llegenda del Monstre Roig.

Una vegada hi havia per aquelles costes un pescador de balenes que ja feia temps que no tenia la sort de trobar-ne cap.

L'home estava desesperat perquè eren inútils tots els perills que passava, i també perquè, no trobant balenes, la miseria més espantosa l'amenaçava a ell i a la seva família.

Trobant-se així en alta mar, i veient que tampoc aquell dia podria tornar a casa amb la pesca desitjada, exclamà:

— ¡Mal viatge el diable que tant mala sort em porta! —

En aquell moment esclatà un tro formidable, i això que'l cel estava completament serè.

El pescador i els que l'acompanyaven en la barca varen restar esglaiats, i més encara quan, darrera d'aquell tro, succeí una cosa meravellosa.

Del fons del mar, al costat mateix de la barca, s'alçà una gran fla-

marada, i d'entremig sortí una figura estrafalaria. Era el diable en persona.

— M'has anomenat i aquí estic, — digué a l'esverat pescador.

— Oh, si jo no...

— Deixa't d'excuses. Ja que m'has invocat, he comparegut. Ara, diga'm què vols.

— No, si és que'm queixava de la pega que tinc. Fa més d'un mes que naveguem i encara no hem trobat ni una balena.

— Tindràs tantes balenes com vulguis, però hem de fer tractes. — I quedaren en que, per cada balena que pescaria, li hauria d'entregar l'ànima del que hagués tirat l'am.

El pescador acceptà tot seguit, i el diable s'enfonsà. En aquell mateix instant sortiren moltes balenes, i el pescador donà ordre als seus companys que no fessin més que agafar un rem cada hu i comencessin a estabornir balenes.

Així ho feren, matant-ne en pocs moments dues dotzenes.

Tot seguit es presentà el diable per a endur-se'n les ànimes dels pescadors, però aquests, rient-se del diable, li digueren:

— Tractes són tractes. Has dit que per cada balena que pescariem et quedaries amb l'ànima del que hagués tirat l'am, i com que ningú ha tirat cap am, estem saldats. —

El diable començà a petar de dents i a fer uns crits molt dolorosos.

— ¡Ah, m'heu enganyat, però no us passarà la vostra! La meva venjança serà terrible. Quan menys us ho pensareu sortirà del fons del mar el monstre roig i s'alçarà tant gran tempestat que tots els barcos que naveguin pels mars s'enfonsaran. —

Desde aleshores els pescadors tremolen de basarda quan es parla del monstre roig.

En Camacurt somrigué al veure la superstició dels esquimals, però aquests, esverats, ni gosaven treure el cap de la barraca per no veure el *monstre roig*, que's bellugava entre'ls gels, allà a unes canes de la costa.

En Camacurt, tal com havia fet amb l'aventura de l'ors, digué:

— No temeu. Jo sol aniré a combatre amb el monstre roig.

— Ai pobre de tu.

— Us dic que jo sol em basto. Ja veureu si tinc paraula o no. Demà mateix tindrà lloc el combat.—

Així quedaren, i això és lo que's veurà en el número vinent.

J. M. F.

Conte

En Calino posa una botiga d'electricista, i espera que la clientela hi vagi. A l'últim hi entra un client.

— ¿Què desitja?

— Que vingui a arranjar-me l'instal·lació dels timbres, que no va bé.

— Està molt bé; vol fer el favor del seu domicili? Vindré abans d'un quart.—

El client se'n va. Calino agafa una carretada d'eines i se'n va tot satisfet a provar la seva saviduria.

Mitja hora després torna tot mal-

humorat, seguit de la vora pel seu client, que no fa pas cara d'estar molt satisfet.

— A veure, ¿i l'instal·lació?

— Però, senyor, si vine de casa seval

— ¿Com s'entén? Si l'he estat esperant i encara és l'hora que no l'he vist.

— Li asseguro que hi he anat. Jo mateix he tocat el timbre tres vegades, i allavors, veient que ningú responia, me n'he anat.—

Recollit per
JOAN VENTOSA

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Dos puputs vivien al camp en la més gran amistat.

Mes el tret d'un caçador va matar-ne un. L'altre, desesperat, no sabia com consolar-se de la desgracia.

Es segons com se pren

— ¡Caratsus, aquest noi que'n mou de fressa perquè se'n va a Mallorca! Jo vaig cada dia a Còrcega i no ho sembla; oh, i anant a dar un tom per algunes regions.

— ¡Calla, calla!

— ¡Caram, tu diràs! ¿No tinc el despatx al carrer de Còrcega?—

JOAN SERRAT

L'escarment

L'escena dintre'l vagó d'un tren. Personatges: pare i fill.

— Nen, t'he dit que no't decantes-sis tant a fóra de la portella; ¿m'has sentit?—

El xicot fa l'orni. Llavors el pare li va al darrera i li pren, sobtadament, la gorra.

— ¿Veus? ¡Ara t'ha caigut la gorra! ¿Què dirà la mamà?—

El nen queda fet un mar de llàgrimes. El pare, entendrit:

— Bé, vaja, ja la farem tornar, no ploris.—

Acte seguit es posa a xiular.

— Ja veuràs com tornarà. ¿Veus? ja ha tornat. Té i no hi tornis.—

El noi, al cap d'un moment de re-

ELS PETITS COL·LABORADORS

— ¿Que no ho sabs? En Joanet és mort i abans de morir em va dar expressions per a tu.

— Doncs diga-li que gracies.

flexió, engrescat pel jòc, agafa la gorra i la tira per la finestreta.

— Torna a xiular, papà, ¿vols?—

R. FERNANDEZ I MEYA

Fins que d'una casa veïna va aconseguir treure un rellotge dels que diuen ¡pu-put! ¡pu-put!

I d'aquesta manera es feia el càrrec de que'l seu amic no era mort.

De la Ceca a la Meca

UN JOC QUE NO VOL SOROLL

Les respectables *mamàs* que's passen les tardes dels dijous i els diumenges sencers — dies en que llurs més o menys tendrívols rebrots no tenen estudi — esgargamellant-se seguidament per a contenir en lo possible l'avalot infantivol que converteix el pis en un mercat de Calaf, i posar un xic de fre an aquells jocs turbolents de la mainada en que les *silleries* queden convertides en carrils, les escombres en poltros gallardíssims, i no hi ha trasto ni trastet, per ben aconduït que estigui, que no surti de pollaguera, poden tenir, per a lo successiu, resolt el problema de la tranquil·litat domèstica, si consegueixen interessar a llurs respectius requetès en un cert joc tant divertit com pacífic, pel qual senten una gran predilecció els indígenes de Zanzíbar i de tota la costa somali.

Aquest joc, que és un joc: que no vol soroll, s'anomena amb l'armònic nom de *fassé*, i es fa de la manera següent:

Els jugadors s'asseuen a terra, formant semicírcol, i tenen un ou cada hu al davant, amb l'aposta convinguda a la vora. Col·locats els jugadors en aquesta forma, es tracta d'esperar a que una mosca vagi a posar-se damunt de l'ou d'un d'ells. El que té aquesta sort, guanya les apostes dels demés.

Els jugadors vénen obligats a estar-se quietes, a no dir ni un mot, ni a fer cap gestic que pugui espantar la mosca, impeding que vagi a parar-se damunt de l'ou del veí, si té intenció de fer-ho.

La transgressió d'aquestes condicions és tot sovint causa de greus disgustos entre'ls jugadors, i el joc, que ha començat i ha continuat moltes vegades per hores i hores en pau i tranquil·litat, sense que's sentís *ni una mosca*, acaba ben sovint a cops de puny, quan per un moviment mal intencionat del seu veí, a un jugador se li desvia la mosca de l'ou i se li posa al nas, per exemple.

I un indígena de Zanzíbar a qui li pugui la mosca al nas, diuen que és terrible.

UN CAPELL DE 350.000 FRANCS

Després de la famosa tiara de Saitpharnés no's té notícia de que cap capell del món hagi costat tants diners com el que acaba d'adquirir per a ús de la present temporada d'hivern de 1913 a 1914 una respectable dama de la ciutat de Brunswick (Alemanya), i que li ha costat la friolera de 350.000 francs, preu mitjançant el qual, com se compendrà, podria comprar-se no un trist barret, sinó tota una barreteria.

I no us cregueu que'l tal capell sigui cosa de l'altre món, si és que a l'altre món s'estila portar rès al cap. Pel contrari, el capell del cas és un vulgaríssim capell com aquí en veiem cada dia pels aparadors de les botigues de modes, guarints amb flocs més o menys vistosos i amb plomalls d'auells més o menys exòtics.

Doncs, si així és, com redimoni l'esmentada dama ha pagat per un capell tant corrent, un grapat de diners així? Anem a explicar-ho.

Va ser cas que, tenint la dita senyora necessitat d'un capell, va acudir a un industrial del ram per a que n'hi ensenyés models, enamorant-se d'un que valdria... lo que sol valer un capell de preu regular... setanta-cinc... cent francs...

Però heusaquí que la compradora no tenia prous diners, i com que'l seu marit li tenia privat de gastar-se per aquest concepte més enllà de cinquanta francs, considerà inútil demanar-li que li comprés el capell.

Aleshores ella va proposar a l'amo de l'establiment que, com a paga del

capell, li admetés un bitllet de la rifa, d'una d'aquestes riles com tantes se'n fan a Alemanya.

El comerciant va acceptar, encara que no de gaire gust, perquè'l valor del bitllet no equivalia a lo que havia demanat del capell, però... ¿i si el bitllet treia?

I així fou en efecte: al cap d'una setmana, dia per dia, el bitllet resultava premiat amb 350.000 francs.

En quant a la compradora, diuen que al saber-ho va tenir una gran desesperació.

En efecte: n'hi havia... per tirar el barret al foc.

JORDI BUSCA

Les cases dels orfes

(Continuació)

La Casa Provincial de Caritat

MÉS que casa dels orfes, en podríem dir el poble dels orfes, de la Casa Provincial de Caritat; car verament ho és un poble, i molts pobles hi ha que no tenen els habitants que aixopluga i manté el grandíols establiment asilar que sosté la nostra Diputació. En el gravat adjunt es pot veure el gran espai que'ls edificis ocupen, limitats pels carrers de Montalegre, Valldoncella i Ferlandina, i els espaiosos patis i jardins que serveixen d'esbarjo als pobres asilats.

A la Casa de Caritat hi tenen dret a ingressar tots els nens i nenes pobres naturals de la província de Barcelona, o fills de pare o mare naturals de la província, que quedin orfes d'un o d'altre de llurs progenitors. Desde l'edat de set anys per amunt, no cal altre requisit

—Lo que m'agrada és... caure en Gracia.

que aquest per a ser admès — mentres hi hagi plaça, — i un cop ingressats comença per a ells una vida d'activitat i d'estudi, una vida de preparació per a que, a l'arribar el dia en que hagin de deixar les parets de la benèfica institució, sien aptes per a proveir a llurs necessitats com un altre qualsevol ciutadà.

An això hi han tingut sempre una gran mira totes les persones que han format part de la Junta de Govern de la Casa, i per això la Casa pot honorar-se d'haver fet bons metges i notables advocats, curiosos mestres i virtuosos sacerdots, i sobre tot, per ser el fi més assequible a la majoria, bons fadrins d'ofici i bons industrials.

La Casa de Caritat és, avui per avui, a Barcelona, l'institució asilar més ben montada i la que segueix amb més cura els avenços de l'administració i de l'higiene propies d'aquests grans establiments benèfics. Sentim no poder publicar cap reproducció de l'esplèndid menjador que va ser inaugurat l'any passat, hermós tant pel gust que presideix la seva decoració com per l'alegria que inspira; l'esplèn-

dida sala d'actes i la gran piscina de banys, on s'hi veu l'afany cada dia més esperonat de mantenir l'establiment a l'altura dels temps; però si no podem veure això sens anar-hi en persona, podem veure, en canvi, mostra de les dues seccions d'ensenyances primària i professional, que són instal·lades a la Casa sense cap regateig.

Sord-muts i sord-mudes, ceguets i ceguetes surten de la Casa amb

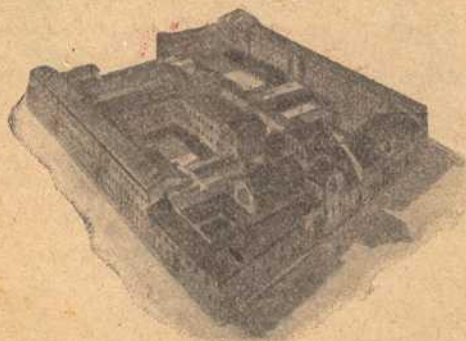

Fig. 1. — Vista general.

coneixements complets, quan menys en la seva part elemental; tant les Germanetes de la Caritat, professores amoroses del seu comès, com els mestres titulars i especials que cuiden d'algunes classes, es desvetllen per a que l'instrucció dels asilats sia lo més perfeta possible. En les classes de sord-muts rès hi manca per a fer-los aprendre la vocalització de les idees que s'ocorren en tots els moments de la vida; i els muts arriben a parlar. Parlant dels ceguets i ceguetes, no podem dir que arribin a veure, però sí que arriben a tenir un clar concepte de lo que no veuen pas ni mai han vist.

(Seguirà)

LL. F.

Fig. 2. — Sord-muts: Aprenent a comptar.

Fig. 3. — Sord-mutes: Lliçó de geometria.

Versos de riure

Incorretgible

A un borratxí impenitent
li sobrevingué un desmai,
i la família, alarmada,
un metge va anà a cercar,
creient-se que aquell cas era
de suprema gravetat.
Hi anà el doctor desseguida,
corrent lo mateix que un llamp,
i quan al malalt va veure
tant groc i tant trasportat,
va ordenar: — Portin-me prompte
èter, vinagre, aiguanaf.

— Oh— varen dir-li,— en tot casa
sols hi ha aiguardent de Valls.

— Vinga aiguardent,— feu el met-
ge,
i hagué destapat l'ampolla,
sota'l nas del sincopat
el posà, esperant l'efecte,
que no's feu pas esperar.
El pacient va retornar-se
un xiquet del seu desmai,
i, encara amb veu defallida,
fent un esforç va exclamar:
— Doctor, posi'm l'ampolleta.
una mica més avall. —

NVIC

Fig. 4. — Ceguets: Lectura i escriptura.

Fig. 5. — Ceguets: Escriptura i labors.

PER A NOSTRES LECTORES

Com ja deveu haver tingut ocasió de veure, aquest hivern està de gran moda uns colls girats que semblen de mariner, i que van enganxats amb una ermilleta.

Sens dubte que és una de les modes que més èxit ha tingut, per lo molt bonica i pràctica, i si us en voleu convèncer bé, no teniu més que posar una mica d'atenció quan aneu pels carrers i veureu com quasi tothom en porta.

Sobre tot és molt pràctic per a les nenes que porten la cabellera estesa — em sembla que prou sabeu totes de quina manera s'embruten els colls dels vestits, s'entén els de jaqueta. — Usant-ne un dels que us parlo, teniu la ventatja de que's pot rentar i sempre fa goig, ademés de que us queda el del vestit net i ben conservat.

Aquests colls, al mateix temps que serveixen d'adorno (perquè generalment no's porten sinó amb els trajos molt senzills), és talment un peto o bé una brusa que sempre fan tenir a punt aquests vestits: n'hi ha molts que són de seda; en els trajos

blau-marins s'acostumen a portar colors molt violats, com són el blau, vermell i verd, però jo us aconsello que si us en feu un, sigui de llana blanca, que resulta més ventatjós desde'l moment en que's pot rentar.

La confecció d'aquest coll és senzillíssima; bastarà solament que us digui que va folrat amb batista; els traus són fets amb sedalina; els botons, del color que us vagin bé amb el vestit; en el coll no hi ha d'anar cap brodat: l'elegancia d'aquest consisteix en que sigui completament llis.

Rosa

Bon remei

Dos amics, caminant junts, s'explicaven remeis, i un d'ells digué:

— A un que l'ha atrapat un aiguat pel camí, i no'l pots mudar de roba ni posar-lo al llit, per estar en una

cabanya, per exemple, per a fer-lo reaccionar fas lo següent: li treus la roba, li escorres ben bé l'aigua, i...

— Li presentes la factura del sastre. —

LLUÍS ANGLI

Diàleg gallistic

Un gall d'indi i un capó
 en un corralet parlaven;
 i, com a bon tafaner,
 desde un recó els escoltava,
 essent tant interessant
 el seu fúnebre diàleg,
 que no m'he pogut estar
 de transcriure'l o copiar lo:
El gall d'indi. — ¡Ai amic meu!
El capó. — ¿De què t'exclames?
 — ¿I ho preguntes, infeliç?
 — Home, bé haig de preguntar-ho.
 No sé de què't pots queixar,
 ni comprenc quina és la causa
 d'aquests sospirs tant freqüents
 que d'entre'l teu moc s'escapen.
 — Ai, infeliç ignorant,
 ¿que no has vist el calendari?
 — No; ni m'interessa gens,
 ni sé de lletra, ni ganes.
 Jo mentres tingui menjar,
 i d'aquest mai ens en falta,
 ja estic content, vetaquí.
 — ¡Lo que fa dir l'ignorancia!
 Si ens atipen ara tant,
 és per a poder menjar-nos.
 Si no fossis tant negat
 hauries vist que s'atança
 la gran festa de Nadal.
 — I a mi què. Vaia una gracia.
 — Home, no siguis capó.

Per Nadal, per a que ho sàpigues,
 els homes tenen costum
 de matar-nos i plomar-nos,
 i ben farcits i rostits
 menjar-nos en bona taula. —
 El capó, al sentir això,
 a tremolar va posar-se,
 i plorant amargament
 va passar-se una setmana,
 sens menjar ni beure res
 perquè no tenia gana.
 El gall d'indi li digué:
 — Noi, no sies tarambana;
 menja i deixa't de raons,
 que pels pocs dies que falten
 per morir entre les mans
 del butxí o de la criada,
 més val atipar-nos bé
 i morir amb bona panxa.
 Però el capó, esgarriat,
 no tenia gens de gana,
 i el resultat va ser, doncs,
 que quan va anar la criada
 al galliner per matà'l,
 veient que estava tant magre,
 va deixar-lo al galliner
 perquè s'engreixés encara,
 mentre que'l gall d'indi al punt
 va ser passat per les armes.
 Justa paga al ser golut
 i al no tenir temperança.

KUKABLANKA

Acudits

A bordo d'un transatlàntic:

— Capità, estic molt marejat; ¿què haig de fer?

— No's preocupi d'això; vostè mateix s'ho resoldrà tot seguit. —

Entre *sportmen*:

— ¿Com t'expliques que en Fèlix, un xicot de tant poca resistència, hagi guanyat la copa de les curses a peu?

— Molt senzill: perquè va portar sempre al darrera seu el sastre, amb la factura als dits, perseguint-lo. —

Qüestió d'honor:

— ¡Vostè m'ha donat una cosa al darrera, i aquesta injúria s'ha de rentar amb sang!

— Li anirà millor rentar-se-la amb un bany d'*asiento*, cregui'm. —

Enviat per

JOAN PERELLÓ

Anirán en el número vinent.

ENDEVINA, ENDEVINETA**XARADA**

La primera es cultiva;
la segona és aliment;
la tercera, part del cos,
i el total fa molt soroll.

J. SAURI I R. FULLÀ

LOGOGRAF NUMÈRIC

1 2 3 4 5 — Nom de dona.
2 3 2 5 — Flor.
4 5 2 — Mineral.
2 5 — Nota musical.
1 — Vocal.

MONTSERRAT BESAS

ACRÒSTIC

E
U
R
O
P
A

Substituir els punts per lletres, de manera que donguin sis nacions europees.

MANEL SORIANO RIBAS

AMBIDEXTRE

1 2 3 — Si et donen una punyalada.
3 2 1 — Si d'una cosa no te'n donen gaire.

JOSEP ZUFERRI

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Ovella i abella*. — A la fuga de consonants: *Tantavantana*. — A la targeta: *L'eterna qüestió*. — A l'ambidextre: *Roma*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GIRÓ, carrer de Valencia, núm. 233

Calendari d'EN PATUFET

per a 1914

A causa de la pertorbació portada en la Impremta Giró pel montatge d'una nova màquina, no podrem posar-lo a la venda fins

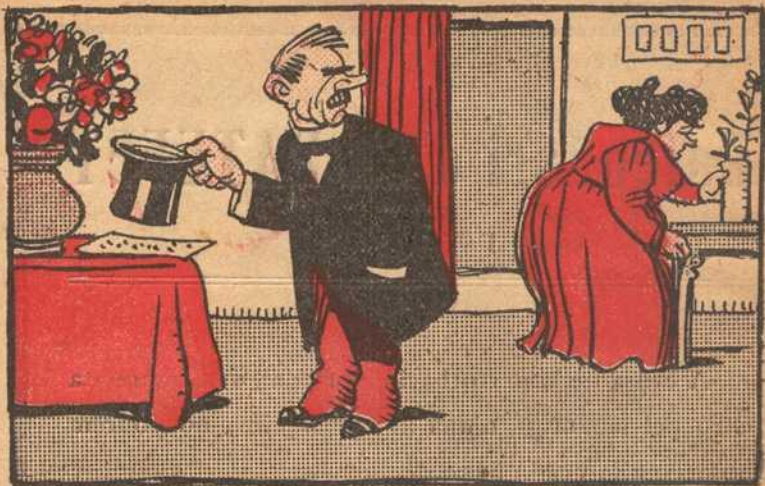
el dia 22 de desembre

Els corresponents que no hagin fet el *pedido*, serveixin-se fer-ho aviat.

S'ha retrassat, també, el dia del sorteig d'EN PATUFET, per la dificultat d'enviar als de fóra els números dels folletons enquadernats.

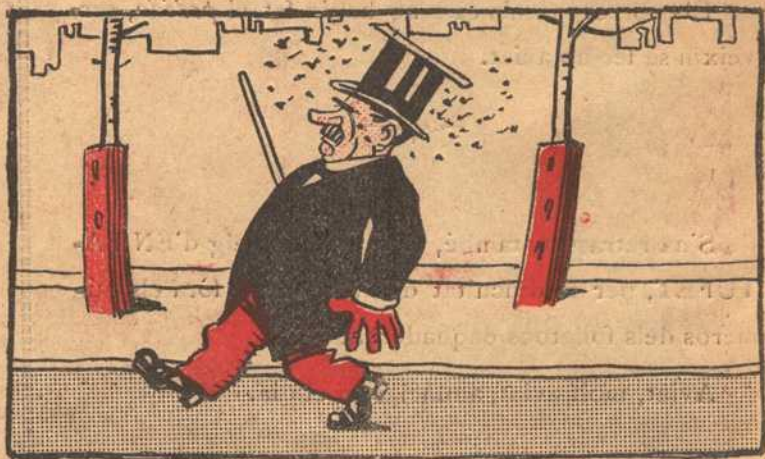
Aviat, molt aviat, anunciarem el dia.

— Noia: ¿còm ho has fet per a treure totes aquelles mosques que corrien per aquest pis?

-- Per medi d'un paper d'aquells que s'hi queden enganxades.

— Doncs mira, et felicito, perquè ho has conseguit.

— ¡Caram, no sé què ho deu fer! A casa no tenim cap mosca, i aquí al carrer totes em van al darrera.